

Carolina Campos / María Castillejo / Karin Dilge / Julia Favero / Beatriz Mínguez / Pandora – Amelia Estrada / Cristina Reid / Matías Salinas / Laura Zink

9 peces

17.06 – 29.06.2025

Mediació

9 peces és un experiment de curadoria compartida sobre la dissonància, la proximitat i la fricció de coexistir.

Aquest projecte reuneix fragments que es resisteixen a la cohesió, a l'alineament i a la unitat narrativa. Cada artista –amb mitjans, preocupacions i llenguatges diferents– ha travessat un procés acadèmic intens en estreta proximitat amb els altres, però mantenint la seva obra deliberadament singularitzada.

En lloc de suavitzar les contradiccions, *9 peces* habita l'espai de la no-pertinença, on el context compartit no implica necessàriament un sol hàbit comú. Aquesta exposició és un assemblatge en què les peces dialoguen entre si de manera excèntrica, defugint la necessitat de sintetitzar o explicar.

Ens ofereix una instantània de processos paral·lels marcats pel temps institucional, per la desobediència feminista i per la tensió silenciosa d'haver viscut «l'un al costat de l'altre», sense resolució.

Podem interpretar *9 peces* com un «pensar des de lluny» i un «mirar de prop». Dues sentències que ens permeten encarar els desafiaments entre l'àmbit personal i l'estructural, entre l'íntim i el polític. El conjunt de les imatges i paraules triades representa, en part, el nostre neguit sobre les diferents realitats actuals que ens generen conflicte.

D'aquí, aquest glossari d'inquietuds sobre la transformació estructural del present i sobre el que comporta i el que ens interpel·la.

9 peces no és una conclusió, sinó un residu en format de pregunta.

Aquesta exposició recull els projectes finals de la línia Art i Tecnologia de la Imatge (ATI) del màster de Producció i Recerca Artística de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona.

Carolina Campos

Zones de visibilitat és una instal·lació sonora que proposa una dramaturgia de l'atenció des del que hi ha al voltant. Utilitza la paraula per conduir l'atenció al lloc on som i, des d'aquí i ara, especular i imaginar diferents perspectives possibles. Proposa un desplaçament subtil de la percepció a partir de la materialitat del llenguatge. La peça es fonamenta en paràmetres coreogràfics i dramàtics que sorgeixen de la pràctica performativa, i proposa una experiència amb el cos i des del cos.

María Castillejo

DEAR & COMRADE busca fer-nos reflexionar sobre quin paper tenen l'estètica i el disseny en l'elaboració del discurs i la formació d'ideologies i línies de pensament i la generació del desig dins de les dinàmiques i la lògica capitalistes. Aquesta obra té la voluntat de crear noves línies de recerca dins de la semàntica de la gràfica i el disseny i avaluar-ne l'impacte en la cultura de masses mitjançant el llenguatge publicitari, els eslògans, les revistes de moda i el concepte de marca en si.

Karin Dilge

cossos indòcils: tradwives i violència visual a l'era de l'algoritme és una videoinstal·lació que explora l'estètica i la performativitat de les tradwives a les xarxes socials. L'obra qüestiona com aquestes representacions de feminitat blanca operen com a dispositius simbòlics de control reproduint discursos antimigrants, racistes i classistes que impacten especialment en dones migrants dins del context algorítmic i la cultura visual contemporània.

Julia Favero

Sonhos de uma Revolução Erótica planteja com portar el *tesão* a través de l'oceà, com prolongar la memòria al llarg del temps i celebrar-ne el poder revolucionari. Movent-se entre el desig i el ritual col·lectiu, l'obra es nodreix dels blocs del carnaval de *rua* de São Paulo, on el cos esdevé un arxiu, i la festa, una forma de resistència.

Beatriz Mínguez

Que no se olvide narra la cronologia del desastre de la dana de València a través d'esdeveniments i accions de les administracions central i autonòmica, amb fotografies, àudios i vídeos de la premsa, les xarxes socials i xarxes privades. L'obra convida a la reflexió sobre els protocols d'alerta i emergència en desastres derivats del canvi climàtic, alhora que exposa els esdeveniments traumàtics d'una tragèdia històrica que ha transformat per sempre la vida de 535.000 persones.

Pandora – Amelia Estrada

Fragmentadas: feminismos, tecnologías y la subjetivización hiperconectada busca explorar i reflectir com les tecnologies digitals, concebudes inicialment com a eines de control, han reconfigurat les emocions, les relacions i les formes de pensament col·lectiu. Mitjançant una narrativa visual fragmentària i no lineal, es desplega una constel·lació de malestars contemporanis en què la imatge i el text activen preguntes sobre la vigilància, el desig i la capacitat d'acció. El muntatge, que esdevé mètode i resistència, proposa altres maneres de mirar, sentir i habitar el present hiperconnectat.

Cristina Reid

Soft Architectures: Invisible Labor and Other Inheritances explora el treball afectiu com una infraestructura invisible però essencial del capitalisme nord-americà. Basant-se en la teoria feminista, els estudis de l'afecte i la performance, l'obra revela com la cura és vital però ha estat devaluada. A través d'una conferència/performance amb àudio d'arxiu, veu i repetició, el projecte evoca els ritmes íntims del manteniment quotidià. Proposa el so i la performance com a contraarxius que insisteixen en la presència i la força política de la cura.

Matías Salinas

Amb un punt de partida en la fotografia, *La vida en molt poc espai* navega pels límits entre el pensament dramaturgic i les arts escèniques. A través de *Cabaret* i *Sunset Boulevard*, reimagina la tradició escenogràfica mitjançant la desconstrucció visual de les narratives d'il·lusió. El resultat són una sèrie de collages superposats en què capes efímeres d'imatges fotogràfiques conviuen en una estructura espacial fragmentada per tal de proposar una reflexió sobre la materialitat de l'escena i els mecanismes visuals que construeixen l'artifici teatral.

Laura Zink

La polisèmia de la línia combina la cartografia, la psicogeografia, la deriva i la violència epistèmica per reflexionar sobre la representació del territori que ocupa el barri de Torre Baró a Barcelona, i posa de manifest que la línia és un element de poder que uneix però també escindeix. Sense línia no hi ha marge.